

Иван Вазов
Майски вид

Елате да погледнем на тоя чуден рай!
Излезте на полето: сега е красен май –
часът на красотите, на любовта, цветята;
елате да подърхнем от пролетния свят,
от полското диханье, от горският аромат,
от струите прозрачни, що леят небесата!

Природата засмяна в тез дивни часове
скърбящите приветно към себе ги зове.
О, вий, кои мечтайте, души, кои търпите,
страдалци ил поети, излезте днес навън:
за вашта скръб – утеха, за вашият дух – огън
тук има да открийте.

Сърца ви ще затрепкат от радост в тоя миг,
и вашият взор, омаян от божия светлик,
ще се напълни с сълзи признателни и жежки;
и в сладко умиление уста ви ще мълвят
слова вълшебни, тайни, които никои път
не може ги изказа езикът чловешки.

Хладът и миризмите и свежият зефир
изпълнюват душата с блаженство и със мир;
небето и земята любовно се цалуват,
и птици страстно пеят, горите шумолят,
и тебе ти се иска да любиш на светът
сред тез хармоний майски, духа ти що милуват.

Навред очарованье! Величие навред!
Окото без насита лети от цвет на цвет...
И като чучулига, ту в небесата сини
потъва, пей звънливо и радостно витай,
ту като пеперудка тук долу си играй,
и детски се любовува на райските градини.

Нивята позлатени, на ветра от дърхът
вълнуват се красиво, преливат се, блещат.
Из тях, кат красен накит, обречен за момите,
чърви се ален пукъл, синчецът се синей –
и бялата лай-кучка в тривицата се смей –
всред мирните ливади емблема на звездите.

В дъбравата е шумно. Там славей гласовит –
певецът на горите, орфей пернат и скрит,
напява своите страстни мелодий в упоенье,
и често из браздите се тихо слива с тях
ту задружната песен, ту веселят смях
на младите копачки със бузи зачървени.

А там – горите сини – гигантски твърдини,
глави си снежни къпят в небесните вълни,
и в празника участие и те за да добият,
цалувката си свежа изпращат къмто нас
и правят да се люшка леса и слабий клас
и с младо сладострастъе гърди ни да забият.

Елате да погледнем безкрайний синий свод,
тоз океан въздушен, без дъно и без брод,
как в хаоса лазурний, де пъплят световете,
се облаци те реят, кат някакви мечти,
как слънцето прекрасно разпалено пламти
и сипе въз земята зари, песни и цвете;

как май благословени, кат гений-чародей,
навред живот, и младост, и хубост нова лей,
и в червейчето мъртво, и в зрънцата зарити;
как из скалите вади усмихнатия храст,
как вред душа разлива и вкарва с чудна власт
поезията в живота и любовта в гърдите!

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5170>]